

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกยุค ค.ศ 2000 แตกต่างไปจากโลกในทศวรรษที่ผ่านมาอย่างมาก เนื่องจากเป็นการก้าวข้ามไปสู่ยุคใหม่ ที่เรียกกันว่า “โลกไร้พรมแดน” และ ยุค “ข้อมูลข่าวสาร” (รุ่ง แก้วแดง, 2541 : 1) การศึกษาค้นคว้าความรู้ด้วยตนเองในสาขาวิชาต่างๆกระทำได้อย่างง่าย การแสวงหาความรู้จากการอ่าน เป็นวิธีหนึ่งที่สะดวกที่สุด ผู้อ่านจะอ่านเวลาใดก็ได้ ทั้งยังสามารถไตร่ตรอง ตรวจสอบ ทบทวน คัดเลือก และเปรียบเทียบสิ่งต่างๆที่อ่านได้ วิลกา เอ็ม ริฟเวอร์ส (Wilga M. Rivers ,1972 : 214) ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญของการอ่านว่า เป็นทักษะที่ผู้เรียนสามารถใช้เพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้ตนเองได้ อีกทั้งเป็นทักษะที่จะคงอยู่กับตัวผู้เรียนต่อไป ซึ่งความคิดดังกล่าวสอดคล้องกับความคิดของ เอ็ดเวิร์ด เดวิด แอลเลน และ รีเบคกา เอ็ม วาเลทท์ (Edward David Allen and Rebecca M. Valette ,1979 : 249) ที่ว่า การอ่านเป็นทักษะที่ช่วยพัฒนาบุคคล ช่วยเสริมสร้างประสบการณ์ อีกทั้งเป็นทักษะที่ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้มากและอยู่กับผู้เรียนได้นานที่สุด

เนื่องจากทักษะการอ่านมีความสำคัญดังกล่าว ผู้เรียนในสังคมยุคใหม่จึงจำเป็นต้องมีความสามารถในการอ่านไม่ใช่เฉพาะในภาษาของตนเองเท่านั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษด้วย เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ (International Language) ข้อมูลความรู้ใหม่ๆในยุคนี้จึงมักได้รับการถ่ายทอดเป็นภาษาอังกฤษ ดังที่ จอห์น ไนสบิทท์ (John Naisbitt ,1994: 26) ได้กล่าวว่า “ ...ร้อยละ 80 ของข้อมูลที่จัดเก็บอยู่ในคอมพิวเตอร์ถูกบันทึกลงเป็นภาษาอังกฤษ...” ดังนั้น ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษจึงนับว่ามีความสำคัญมาก ต่อผู้เรียนในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นสากลอันอาจส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตส่วนบุคคล และวิถีชีวิตของผู้คนในสังคม

ในสังคมไทยก็เช่นกัน การอ่านภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง เป็นต้นว่า นักเรียน นิสิต และนักศึกษา ต้องอ่านหนังสือเรียน ตำรา หรือวารสารภาษาอังกฤษ เพื่อให้มีความรู้ในสาขาวิชาของตนที่กว้างขวางและลึกซึ้ง มาลินี จันทวิมล อ้อยทิพย์ กรมกุล และกิงกมน ทวีชาติวิทยากุล (2541: บทคัดย่อ) ได้ทำการสำรวจความต้องการ และเจตคติของบุคคลในสาขาอาชีพต่างๆ เกี่ยวกับความสำคัญของภาษาอังกฤษในงานอาชีพ และชีวิตประจำวัน พบว่า กลุ่มบุคคลในสาขาอาชีพต่างๆ และในงานอาชีพ มีความต้องการใช้ภาษาอังกฤษในการอ่านมากที่สุด กิจกรรม

ต่างๆที่มีแนวโน้มว่ามีความต้องการใช้ทักษะการอ่านมากที่สุดในชีวิตประจำวัน คือ การอ่านข่าว รองลงมาคือ การอ่านตำราในงานอาชีพ และอ่านบทความ และกิจกรรมที่มีความต้องการใช้ทักษะการอ่านมากที่สุดในงานอาชีพ คือ การอ่านตำราเกี่ยวกับสาขาอาชีพ รองลงมาคือ การอ่านบทความและคู่มือ

เนื่องจากทักษะการอ่านภาษาอังกฤษมีความสำคัญสำหรับสังคมไทยดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงได้บรรจุการสอนทักษะการอ่านภาษาอังกฤษไว้ในหลักสูตรการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย ไม่ใช่เฉพาะในรายวิชาในกลุ่มภาษาอังกฤษมาตรฐานพื้นฐาน แต่ยังบรรจุในกลุ่มภาษาอังกฤษแบบเข้มอีกด้วย เพื่อให้นักเรียนไทยได้มีโอกาสฝึกฝนทักษะการอ่านมากขึ้น แต่ผลการเรียนการสอนการอ่านของนักเรียนไทยส่วนใหญ่ยังไม่อยู่ในระดับที่น่าพอใจ ดังเห็นได้จากการวิจัยของกรมสามัญศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ที่พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในด้านทักษะการอ่านอยู่ในระดับต่ำ โดยมีคะแนนเฉลี่ยรวมคิดเป็นร้อยละ 32.96 ของคะแนนรวม (หน่วยศึกษานิเทศก์, 2531 อ้างถึงใน วิสาข์ จิตวิตร , 2541 : 1) และจากผลการประเมินคุณภาพการศึกษาวิชาภาษาอังกฤษซึ่งดำเนินการโดยกรมวิชาการในปีการศึกษา 2538 พบว่า ความสามารถด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายยังอยู่ในระดับปานกลางจนถึงค่อนข้างต่ำ (สำนักงานทดสอบทางการศึกษา,ม.ป.ป.) นอกจากนี้ จากการอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ 2515-2530 ของสุพัฒน์ สุขมลสันต์ (2535: 70-71) พบว่า ในระดับมหาวิทยาลัย นิสิตนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยศิลปากร โดยเฉลี่ยมีระดับความสามารถในการอ่านปานกลาง มีความสามารถในการอ่านและเขียน สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญในระดับค่อนข้างต่ำ

จากการศึกษา พบว่า องค์ประกอบสำคัญของภาษาที่เป็นแกนในการสื่อความหมาย ประกอบด้วย เสียง คำศัพท์ และโครงสร้าง แต่องค์ประกอบที่ได้รับความสนใจและมีผู้เห็นความสำคัญเป็นจำนวนมาก ได้แก่ คำศัพท์ เอ็ดการ์ เดล โจเซฟ โอ รุรีคี และ เฮนรี เอ แบมแมน (Edgar Dale, Joseph O'Rourke, and Henry A. Bamman, 1971: 9) ได้กล่าวถึงความสำคัญของคำศัพท์ว่า “คำศัพท์เป็นเครื่องบ่งชี้ธรรมชาติและคุณภาพชีวิตของคน คำศัพท์จะสะท้อนให้เห็นถึงการศึกษา ประสบการณ์ และความละเอียดลึกซึ้งของจิตใจ” ส่วนแมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiro ,1974 : 73) แสดงความคิดเห็นว่า คำศัพท์เป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งในการสื่อสาร ผู้เรียนภาษาที่มีปัญหาในเรื่องคำศัพท์ จะมีปัญหาในการสื่อสารด้วย เพราะการนึกคำศัพท์

ไม่ออกจะทำให้การติดต่อสื่อสารเกิดการชะงักงันได้ และเสเจียม ไตรรัตน์ (2527: 27) ได้สรุปความสำคัญของคำศัพท์ว่า คำศัพท์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการอ่าน เพราะช่วยสร้างความเข้าใจในเรื่องที่อ่านได้ ยิ่งผู้เรียนรู้คำศัพท์มาก การเข้าใจเนื้อเรื่องก็ยิ่งมีมากขึ้นเช่นกัน ฉะนั้นผู้เรียนจึงต้องให้ความสนใจในด้านคำศัพท์เพื่อช่วยเพิ่มพูนความสามารถในการอ่าน และจากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาด้านการอ่านภาษาอังกฤษ พบว่า องค์ประกอบในด้านคำศัพท์มีความเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมความสามารถในการอ่านอย่างมาก ดังเช่นงานวิจัยของภานันท์ รักษาพรหมณ์ (2524: 80-81) และทัศนีย์ พันธุ์โยธาทิ (2534 : ค) ที่ศึกษาพบว่า ความเข้าใจคำศัพท์และความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กัน

จากความคิดเห็นของนักการศึกษาหลายท่านดังกล่าว อาจกล่าวได้ว่า คำศัพท์เป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการเรียนภาษา เพราะการรู้คำศัพท์เป็นสิ่งหนึ่งที่บ่งชี้ให้เห็นถึงความก้าวหน้าในการเรียนภาษา อีกทั้งยังเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนภาษาในด้านทักษะการอ่านได้ดีด้วย อย่างไรก็ตาม นักเรียนไทยยังคงมีปัญหาในเรื่องความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษอีกมาก ดังที่ศุภร เลหาพะพันธุ์ (2524: 77) ได้ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับสูง พบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องทั้งด้านความเข้าใจและความสามารถในการใช้คำศัพท์ และจากการอภิวิเคราะห์และการสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระหว่างปี พ.ศ . 2515-2530 ของสุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2535 : 87- 89) ได้พบว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษามีความรู้เรื่องคำศัพท์ในระดับค่อนข้างต่ำ หรือแม้แต่ในระดับวิทยาลัยครูภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ นักศึกษาในระดับนี้ก็มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ค่อนข้างอ่อนถึงปานกลางเช่นกัน จากสภาพของปัญหาดังกล่าวครูภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นต้องช่วยผู้เรียนให้มีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้มากขึ้น

การสอนเพื่อเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ให้ผู้เรียน มีหลายแนวคิด แนวคิดที่เป็นที่รู้จักมากที่สุด ได้แก่ การสอนความหมายของคำศัพท์เป้าหมายโดยตรง ซึ่งเจาะจงเพิ่มคำศัพท์ลงในหน่วยความจำ และการสอนให้หาความหมายคำศัพท์จากบริบท ที่ส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่อย่างอิสระของนักเรียน (Joseph R. Jenkins, Barbara Matlock, and Timothy A. Slocum, 1989: 217)

การสอนความหมายของคำศัพท์เป้าหมายโดยตรง ด้วยการให้ท่องจำรายการคำศัพท์พร้อมคำแปลในภาษาที่หนึ่ง เป็นวิธีการสอนคำศัพท์ที่นิยมใช้กันเรื่อยมาจนถึงปลายศตวรรษที่ 18 ซึ่งเป็นยุคปฏิรูป (The Reform Movement) เฮนรี สวีท (Henry Sweet, 1964: 97) เป็นผู้นำสำคัญที่เสนอแนะไม่ให้มีการแยกสอนคำศัพท์เดี่ยวๆ โดยมีความเห็นว่าแม้คำจะเป็นส่วนประกอบของภาษา แต่เวลาพูดเราไม่ได้พูดเป็นคำๆ เราพูดเป็นประโยค ยิ่งในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่มีการสอนภาษาแบบฟัง-พูด (The Audio-lingual Method) ชาร์ลส์ ซี ฟรายส์ (Charles C. Fries, 1945: 43) มีความเห็นว่า การสอนคำศัพท์ควรจะเน้นคำศัพท์ในบริบท เนื่องจากคำเป็นรูปแบบทางภาษาศาสตร์ ที่มีความหมายตามสถานการณ์การใช้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers, 1968: 254) ที่กล่าวถึงการสอนให้จำความหมายคำศัพท์เป็นจำนวนมากว่า ทำให้นักเรียนขาดความตระหนักว่าคำมีการใช้ร่วมกับส่วนประกอบอื่นทางภาษา ซึ่งส่วนประกอบเหล่านี้จะเป็นตัวช่วยบอกความหมายของคำศัพท์ ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะบอกความหมายของคำศัพท์เดี่ยวๆที่ไม่ได้ปรากฏร่วมกับคำหรือวลีอื่น

ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาหลายท่าน ได้สนับสนุนแนวคิดการให้หาความหมายคำศัพท์จากบริบท โดยเฉพาะการสอนผู้เรียนให้ใช้ร่องรอยจากบริบทเพื่อช่วยหาความหมายของคำศัพท์ โดยให้ข้อเสนอแนะว่า ในการสอนและการฝึกฝนคำศัพท์นั้น ทางที่ถูกต้องผู้เรียนควรได้รับการสอนและการฝึกให้เรียนคำศัพท์ที่อยู่ในรูปของบริบทของสถานการณ์จริง เพื่อจะได้ทำให้ความหมายของคำชัดเจนยิ่งขึ้น และเนื่องจากร่องรอยจากบริบทเป็นวิธีเดียวที่เรามักใช้ในการหาความหมายของคำที่ไม่คุ้นเคยโดยคำนึงถึงความหมายของรูปประโยค การสอนให้ผู้เรียนรู้จักเรียนรู้คำศัพท์ในรูปของบริบทจึงได้ผลดีกว่าการเรียนคำศัพท์โดยวิธีท่องจำหรือหาความหมายของคำจากพจนานุกรม ซึ่งเป็นการสิ้นเปลืองเวลาไม่ใช่น้อย (Peter Strevens, 1965 : 87-102; Frank M.Gritter,1969 : 167; and James Ward ,1980 : 5)

อย่างไรก็ตาม มีผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาหลายท่านไม่เห็นด้วยกับการสอนคำศัพท์จากบริบท เช่น ไอ เอส พี เนชัน (I.S.P. Nation ,1982 : 14-36) ที่ได้ให้เหตุผลจากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์ สรุปได้ว่า การเรียนรู้คำศัพท์จากบริบทไม่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้รูปแบบคำศัพท์ เนื่องจากผู้เรียนจะจำเนื้อหาของบทอ่านมากกว่าที่จะจำส่วนประกอบของคำศัพท์ นอกจากนี้ บริบทไม่ได้ช่วยในการตีความความหมายของคำศัพท์ที่เพิ่งเรียนเป็นครั้งแรก เนื่องจากข้อความแวดล้อมคำศัพท์ไม่สามารถชี้แนะความหมายของคำศัพท์ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งต่างจากการให้คำจำกัดความจากพจนานุกรมโดยตรง หากนักเรียนไม่ได้เรียนรู้คำศัพท์ในบริบทที่ประกอบด้วยข้อความแวดล้อมที่แตกต่างกันแล้ว นักเรียนก็ไม่สามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ได้

โดยสมบุรณ์ และเขายังชี้ให้เห็นว่า ถึงแม้จะมีงานวิจัยจำนวนมากที่ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์จากปริบท แต่ก็ยังไม่ม้งานวิจัยใดที่ประสบความสำเร็จในการแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการเรียนคำศัพท์จากปริบทเหนือกว่าการเรียนแบบแปล หรือให้ความหมายของคำศัพท์นั้นโดยตรง

แอล ซี ไฮเบิร์ต (L.C. Seibert, 1930 : 297-314) เอลินอร์ เครส แซทซ์ และ อาร์ สกอตต์ บอลด์วิน (Elinore Kress Schatz and R. Scott Baldwin, 1986 : 442) และ ทอม นิโคลสัน (Tom Nicholson, 1991 : 444-450) มีความคิดเห็นที่สอดคล้องกับ ไอ เอส พี เนชั่น เกี่ยวกับการเรียนรู้คำศัพท์โดยอาศัยปริบทว่า ปริบทในการอ่านไม่ได้ให้ข้อมูลที่เพียงพอที่จะช่วยให้เดาความหมายของคำศัพท์ได้ถูกต้องเสมอไป โดยเฉพาะคำศัพท์ที่ไม่ได้พบบ่อย นอกจากนี้การเพิ่มปริบทยังมีความสัมพันธ์กับการอ่านในระดับค่อนข้างต่ำอีกด้วย

ในทำนองเดียวกัน แอนนิตา เจ โซคเมน (Anita J. Sokmen, 1997: 238) ได้ชี้ให้เห็นว่าการเดาความหมายคำศัพท์จากปริบทไม่มีผลต่อความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ ถึงแม้ว่านักเรียนจะได้รับปริบทที่มีตัวชี้แนะจำนวนมาก ก็ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์นั้นได้ในทันทีตั้งแต่เรียนคำศัพท์นั้นๆเป็นครั้งแรก นอกจากนี้นักเรียนแต่ละคนยังมีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป จึงมีรูปแบบในการหาความหมายของคำศัพท์ที่แตกต่างกันไปด้วย บางคนจึงอาจไม่ได้ใช้ปริบทเลย หากแต่ถนัดที่จะค้นหาความหมายคำศัพท์จากรายการคำศัพท์มากกว่า หากคำศัพท์นั้นเป็นคำศัพท์ยาก

ยิ่งไปกว่านั้น ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษารุ่นปัจจุบันหลายท่านได้เริ่มกลับไปให้ความสนใจกับการสอนความหมายคำศัพท์เป้าหมายโดยตรง ซึ่งเป็นวิธีการสอนคำศัพท์แบบเดิมมากขึ้น เนื่องจากเห็นว่ามิประโยชน์และยังไม่ควรมองข้ามความสำคัญ ดังที่ โรนัลด์ คาร์เตอร์ และไมเคิล แมคคาร์ธี (Ronald Carter and Michael McCarthy, 1988: 6-11) ได้นำเสนอการสอนคำศัพท์โดยการนำคำศัพท์จากรายการคำศัพท์ที่มีผู้จัดทำขึ้นโดยเฉพาะ ครูเป็นผู้เลือกที่จะสอนคำศัพท์ใด และควรสอนความหมายใดของคำศัพท์นั้นๆก่อน

บาเทีย โลเฟอร์ และ คาเรน ชมุเอลี (Batia Laufer and Karen Shmueli, 1997 : 91-92) ได้เสนอแนะให้สอนคำศัพท์โดยเน้นที่ตัวคำศัพท์ เขากล่าวว่า “หากคำศัพท์ใหม่ที่ต้องการสอน ปรากฏในบทอ่านที่ผู้อ่านอ่านบทอ่านเพื่อเอาความเท่านั้น มักจะพบว่าผู้อ่านไม่ให้ความสนใจต่อคำศัพท์ใหม่นั้น นั่นหมายความว่า ปริบทยิ่งสั้นจะยิ่งมีประโยชน์กว่าปริบทที่ยาว ยิ่งกว่านั้นการไม่ให้ปริบทเลย แต่ให้เพียงรายการคำศัพท์แทน จะยิ่งทำให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ได้ดีกว่า เนื่องจากผู้เรียนจะมุ่งความสนใจสูงสุดไปยังคำศัพท์นั้นๆ”

จากแนวคิดของผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาดังกล่าวจะเห็นได้ว่า แนวคิดการสอน ความหมายคำศัพท์เป้าหมายโดยตรง และการสอนคำศัพท์ในบริบท ยังเป็นที่โต้แย้งกันว่าการสอน แบบใดจะมีผลดีมากกว่ากัน ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่า การสอนคำศัพท์โดยตรงและการ สอนให้หาความหมายของคำศัพท์จากบริบท แบบใดจึงจะมีผลดีต่อความรู้ความเข้าใจและความ คงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนมากกว่ากัน นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังสนใจที่จะศึกษาว่าการ เรียนรู้คำศัพท์แบบใด จะมีผลดีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของ นักเรียนมากกว่ากัน โดยการเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้ความหมายคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และที่เรียนรู้ความหมายคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน เพื่อที่ครูผู้สอนจะสามารถ นำผลที่ได้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการอ่านให้มีประสิทธิภาพต่อไป

เหตุที่ผู้วิจัยมีความสนใจปัญหาในการสอนอ่านในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เนื่องจาก นักเรียน ในชั้นนี้จะได้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป ซึ่งมีความจำเป็นจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการ อ่านตำราและค้นคว้าหาความรู้ ดังนั้นหากได้ปรับปรุงการสอนอ่าน โดยเฉพาะเน้นการพัฒนา คำศัพท์ในระดับพื้นฐานจากที่ไม่รู้จักจนกระทั่งคุ้นเคยกับคำศัพท์ ให้กับนักเรียนในระดับมัธยม ศึกษาปีที่ 5 ให้ถูกต้องและได้ผลดีแล้ว เมื่อนักเรียนศึกษาในชั้นสูงต่อไปจะมีพื้นฐานที่ดีในการอ่าน ภาษาอังกฤษและสามารถใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ได้เต็มที่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏใน บทอ่าน
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน
3. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน

สมมติฐานของการวิจัย

วิลเลียม เฮช รัพลีย์ จอห์น ดับเบิลยู โลแกน และ วิลเลียม ดี นิโคลส์ (William H. Rupley, John W. Logan and William D. Nichols, 1999:336) กล่าวว่า “ความสามารถในการจำคำศัพท์ การพัฒนาความสามารถทางด้านคำศัพท์ และการพัฒนาความเข้าใจในการอ่าน เป็นส่วนประกอบสำคัญที่ทำให้โครงการสอนการอ่านมีความสมดุลย์ การสอนการอ่านที่มุ่งพัฒนาคำศัพท์ของนักเรียนจะส่งผลต่อความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายและในการทำความเข้าใจกับสิ่งที่อ่านได้ดี”

บาร์บารา รัค รอสโซ (Barbara Rak Rosso, 1972: 3873-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการจำคำศัพท์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่าน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 4 จำนวน 132 คน เป็นหญิงจำนวน 61 คน และชายจำนวน 71 คน จากโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้นแห่งหนึ่งในมลรัฐโอไฮโอ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการจำคำศัพท์กับผลสัมฤทธิ์ในการอ่านมีความสัมพันธ์กัน

แจน เฮช ฮัลส์ไทน์ เมียร์ล ฮาลันดาร์ และ ทีนา ไกรดานัส (Jan H. Hulstijn, Merel Hollander, and Tine Greidanus, 1996: 327-338) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ระหว่างนักเรียนกลุ่มที่เรียนรู้คำศัพท์จากบทอ่านที่ได้ให้ความหมายของคำศัพท์ไว้ที่ด้านข้างบทอ่าน และกลุ่มที่เรียนจากบทอ่านธรรมดา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มที่เรียนจากบทอ่านพร้อมความหมายคำศัพท์ มีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์มากกว่านักเรียนที่เรียนจากบทอ่านธรรมดา

บาเทีย โลเฟอร์ และ คาเรน ชมุเอลลี (Batia Laufer and Karen Shmueli , 1997 : 89-107) ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียน ที่ได้รับการสอนคำศัพท์ในรูปแบบที่แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน

จากแนวคิดและงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานในการวิจัยดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน
2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายมีความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน
3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร
2. ตัวแปรที่ต้องการศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่
  - 2.1 ตัวแปรอิสระ คือ การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมายและวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน
  - 2.2 ตัวแปรตาม คือ
    - 2.2.1 ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
    - 2.2.2 ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
    - 2.2.3 ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ
3. การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนจากระดับที่ 1 คือ ไม่มีความรู้เกี่ยวกับคำนั้นมาก่อน ไปสู่ระดับที่ 2 คือ ค้นเคยกับคำศัพท์นั้น เพื่อนำไปใช้ในการทำความเข้าใจกับเรื่องที่ย่านในระดับเริ่มต้นเท่านั้น
4. การวิจัยครั้งนี้มิได้พิจารณาองค์ประกอบอื่น ๆ เช่น ระดับสติปัญญา อายุ เพศ สิ่งแวดล้อมทางบ้าน ฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจของครอบครัว ซึ่งอาจทำให้กลุ่มประชากรมีคะแนนความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ หมายถึง กระบวนการที่ผู้อ่านมีปฏิสัมพันธ์กับบทอ่าน เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการจากงานเขียน โดยผู้อ่านต้องใช้ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ตั้งแต่ระดับคำ โครงสร้าง และระดับความหมาย รวมทั้งคำชี้แนะที่อยู่ในบริบทที่อ่านมาใช้ในการสร้างความหมายและทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน ซึ่งความสามารถดังกล่าว วัดได้จากคะแนนในการทำแบบสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามหลักในการวัดระดับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจของ อัลตัน แอล เรย์เกอร์ และโรบิน ดี เรย์เกอร์ (Alton L. Raygor and Robin D. Raygor, 1985: 67) ดังนี้

1) ความเข้าใจระดับตัวอักษร (Literal Comprehension) คือความสามารถในการเข้าใจเรื่องของคำและความคิดของผู้เขียน ตามตัวอักษรที่ปรากฏ

2) ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretative Comprehension) ความเข้าใจระดับนี้ผู้อ่านไม่เพียงแต่รู้ถึงสิ่งที่ผู้เขียนเขียนเท่านั้น แต่ยังสามารถจับความสัมพันธ์ต่างๆได้ สามารถเปรียบเทียบข้อเท็จจริงต่างๆในเรื่องกับประสบการณ์ส่วนตัวได้ สามารถเข้าใจลำดับเหตุการณ์ต่างๆมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผล และยังสามารถตีความข้อความต่างๆไปได้

3) ความเข้าใจระดับการนำไปใช้ (Applied Comprehension) ความเข้าใจระดับนี้ผู้อ่านสามารถประเมินแนวคิดของผู้เขียนได้ สามารถนำแนวคิดนั้นไปสัมพันธ์กับความรู้เดิมของตนเองและนำไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ได้ ซึ่งความเข้าใจระดับนี้เป็นการผสมผสานระหว่างความคิดของผู้อ่านกับความคิดของผู้เขียน

2. การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย หมายถึง การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่กำหนดให้ มี 2 แบบ คือ

2.1 แบบรายการคำศัพท์ หมายถึง การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ ในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์ที่ระบุความหมายของคำศัพท์แต่ละคำ

2.2 แบบประโยค หมายถึง การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในลักษณะเป็นรายการคำศัพท์ พร้อมทั้งตัวอย่างประโยคที่มีการใช้คำศัพท์เป้าหมายแต่ละคำ

3. การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน หมายถึง การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่กำหนดให้ มี 2 แบบ คือ

3.1 แบบบทอ่านธรรมชาติ หมายถึง การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากบทอ่านที่มีคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป้าหมายปรากฏอยู่ บทอ่านนี้ไม่มีการให้ตัวชี้แนะที่ชัดเจนที่อาจจะทำให้นักเรียนเดาความหมายของคำศัพท์ได้ง่าย

3.2 แบบบทอ่านที่ซับซ้อน หมายถึง การเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์จากบทอ่านที่มีคำศัพท์ภาษาอังกฤษเป้าหมายปรากฏอยู่ ซึ่งเป็นบทอ่านเดียวกันกับแบบบทอ่านธรรมดา แต่นำมาปรับโดยแทรกร่องรอยจากบริบท (Context Clues) ประเภทต่างๆ ที่คำศัพท์เป้าหมายทุกตัวที่ต้องการให้นักเรียนเรียนรู้ เช่น การให้คำจำกัดความ (Definition), การให้คำเหมือน (Synonym), การสรุปย่อ (Summary), การเปรียบเทียบ (Simile), การให้ตัวอย่าง (Example), การให้ข้อความหรือคำขยาย (Appositive) และการให้คำตรงข้าม (Antonym) บทอ่านที่ซับซ้อนจะมีความยาวมากกว่าเดิมร้อยละ 8 (24 คำ)

4. ความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง การคงไว้ซึ่งความสามารถในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังการเรียนรู้คำศัพท์จากเอกสารเพื่อการเรียนรู้คำศัพท์ ด้วยวิธีเน้นคำศัพท์เป้าหมาย และวิธีเน้นคำศัพท์ที่ปรากฏในบทอ่าน จำนวน 6 ฉบับแล้ว 2 สัปดาห์ และความคงทนนี้วัดได้จากแบบสอบ ซึ่งเป็นแบบสอบชุดเดียวกับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้วัดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษากรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการเลือกวิธีสอนคำศัพท์ ที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาคลังคำศัพท์ของตนให้มากขึ้น และมีความคงทนมากขึ้น
2. เป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับอื่นๆต่อไป